

Sygn. akt II CSK 227/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa S. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko K. Ł. Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt XIII Ga (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 3.600
(trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik pozwanej K. Ł. Ł. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 11 grudnia 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 oraz 4 k.p.c.

Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pełnomocnik pozwanej wskazał, że „Sąd drugiej instancji niezasadnie zastosował prekluzję dowodową w stosunku do zeznań pozwanej przesłuchanej jako strona, w sytuacji, gdy jej zeznania nie były sprzeczne z jej twierdzeniami z odpowiedzi na pozew”.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Takiej wadliwości orzeczenia autor skargi kasacyjnej jednak nie uzasadnił w stopniu pozwalającym na przyjęcie, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest bowiem wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, orzeczenie może być prawidłowe.

Istotne zagadnienie prawne autor skargi sprowadził do dwóch pytań, pierwszego o treści: „czy prekluzja dowodowa z art. 479¹⁴ § 2 k.p.c., a obecnie w art. 207 § 6 k.p.c., dotyczy również treści przeprowadzonego dowodu z przesłuchania stron, a w szczególności czy pozbawia stronę możliwości podania innych niż literalnie poruszonych w odpowiedzi na pozew okoliczności, a także pozbawia możliwości doprecyzowania wypowiedzi odpowiedzi na pozew nieprecyzyjnych” oraz drugiego o treści: „czy w razie dokonania ustaleń faktycznych prowadzących do obalenia domniemania zapłaty wynikającego z art. 466 k.c. Sąd I lub II instancji w ramach wyjaśnienia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia powinien odnieść się do tego w jaki sposób i dlaczego powstał dokument prywatny jakim jest pokwitowanie lub przynajmniej wyjaśnić dlaczego w jego ocenie zbędnym lub niemożliwym jest dokonanie ustaleń faktycznych w zakresie powstania pokwitowania?”.

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym nie zaś faktycznym albo wynikającym z twierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.).

Sformułowane w skardze pytania nie spełniają wymagań stawianych zagadnieniom prawnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest

pogląd, zgodnie z którym skonstruowanie zagadnienia prawnego następuje przez przedstawienie pytań „do rozstrzygnięcia” to znaczy pytań, których konstrukcja powoduje, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego dokonywane jest przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00, OSNC z 2000 r., nr 11, poz. 200). Odnosząc te uwagi do zawartych w skardze pytań nie mających charakteru zagadnień prawnych, należało stwierdzić, że miały one charakter ogólny i nie stanowiły pytań o rozstrzygnięcie, ale pytania o uzupełnienie - o nieokreślonych z góry możliwościach odpowiedzi. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawierało ponadto argumentów, które świadczyłyby o możliwości rozbieżnego interpretowania zastosowanych w sprawie przepisów. Nie było podstaw do przyjęcia, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne w przywołanym rozumieniu. Sformułowane pytania w istocie zawierają zarzuty adresowane do Sądu Okręgowego, stanowią zatem powtórzenie uzasadnienia podstaw kasacyjnych.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powódki zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z 10 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).